

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.ON Biofor Sverige AB

Strona pozwana: Statens energimyndighet

Sentencja

- 1) Artykuł 18 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE należy interpretować w ten sposób, że jego celem nie jest nałożenie na państwa członkowskie obowiązku dopuszczenia przywozu poprzez ich połączone krajowe sieci gazowe zrównoważonego biogazu spełniającego kryteria zrównoważonego rozwoju ustanowione w art. 17 tej dyrektywy i przeznaczzonego do wykorzystania jako biopaliwo.
- 2) Badanie pytania drugiego nie wykazało niczego, co mogłoby podważyć ważność art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28.
- 3) Artykuł 34 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie nakazowi takiemu jak nakaz rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym to nakazie organ krajowy zamierza wykluczyć, by podmiot gospodarczy mógł wdrożyć system bilansu masy w rozumieniu art. 18 ust. 1 dyrektywy 2009/28 w odniesieniu do zrównoważonego biogazu transportowanego za pośrednictwem połączonych krajowych sieci gazowych, na podstawie przepisu przyjętego przez ten organ, zgodnie z którym taki bilans masy powinien zostać spełniony „w obszarze o wyraźnie wyznaczonej granicy”, podczas gdy wspomniany organ dopuszcza na podstawie tego przepisu, by system bilansu masy mógł być wdrożony w odniesieniu do zrównoważonego biogazu transportowanego za pośrednictwem krajowej sieci gazowej państwa członkowskiego tego organu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 7 z 11.1.2016.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 15 czerwca 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras/Gintaras Dockeyvičius, Jurgita Dockeyvičienė

(Sprawa C-587/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej z tytułu użytkowania pojazdów mechanicznych — Wypadek mający miejsce w 2006 r. między pojazdami, które mają zwykłe miejsce postoju w dwóch różnych państwach członkowskich — Przepisy wewnętrzne rady krajowych biur ubezpieczeniowych państw członkowskich — Brak właściwości Trybunału — Dyrektywa 2009/103/WE — Brak możliwości zastosowania *ratione temporis* — Dyrektywy 72/166/EWG, 84/5/EWG i 2000/26/WE — Brak możliwości zastosowania *ratione materiae* — Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Brak możliwości zastosowania — Brak stosowania prawa Unii)

(2017/C 277/07)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras

Strona pozwana: Gintaras Dockeyvičius, Jurgita Dockeyvičienė

Sentencja

Trybunał nie jest właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym w przedmiocie zadanych przez sąd odsyłający pytań, które mają na celu dokonanie wykładni Przepisów wewnętrznych Rady Biur przyjętych w drodze umowy zawartej w dniu 30 maja 2002 r. między krajowymi biurami ubezpieczeniowymi państw członkowskich Europejskiego Obszaru Gospodarczego oraz innych państw stowarzyszonych, która stanowi dodatek do decyzji Komisji 2003/564/WE z dnia 28 lipca 2003 r. w sprawie stosowania dyrektywy Rady 72/166/EWG w odniesieniu do kontrolowania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych.

- Jako że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/103/WE z dnia 16 września 2009 r. w sprawie ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności nie znajduje zastosowania *ratione temporis* do sporu w postępowaniu głównym,
- zaś dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności, zmieniona dyrektywą 2005/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r., dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów silnikowych, zmieniona dyrektywą 2005/14, i dyrektywa 2000/26/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych, zmieniająca dyrektywy Rady 73/239/EWG i 88/357/EWG nie znajdują zastosowania *ratione materiae* do tego sporu, w związku z czym
- art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, z uwagi na brak stosowania prawa Unii w rozumieniu art. 51 ust. 1 tej karty, również nie znajduje zastosowania do tegoż sporu,

wspomniane dyrektywy i art. 47 karty należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one w niniejszym przypadku na przeszkodzie konsekwencjom wynikającym z orzecznictwa sądu odsyłającego, zgodnie z którym do celów dochodzenia roszczenia regresowego na Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuras (litewskim biurze ubezpieczeń komunikacyjnych) spoczywa ciężar dowodu w odniesieniu do wszystkich okoliczności udowadniających odpowiedzialność cywilną pozwanych w postępowaniu głównym z tytułu wypadku, który miał miejsce w dniu 20 lipca 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 13 czerwca 2017 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court) – Zjednoczone Królestwo] – The Queen, na wniosek: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Her Majesty's Treasury

(Sprawa C-591/15) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 355 ust. 3 TFUE — Status Gibraltaru — Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Sytuacja o charakterze wyłącznie wewnętrznym — Niedopuszczalność)

(2017/C 277/08)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court of Justice (England & Wales) Queen's Bench Division (Administrative Court)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The Queen, na wniosek: The Gibraltar Betting and Gaming Association Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs, Her Majesty's Treasury

Sentencja

Artykuł 355 ust. 3 TFUE w związku z art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że świadczenie usług przez podmioty mające siedzibę w Gibraltarze na rzecz osób mających miejsce zamieszkania lub siedzibę w Zjednoczonym Królestwie stanowi, w świetle prawa Unii, sytuację, której wszystkie elementy ograniczają się do obrębu jednego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 25.1.2016.